

Sygn. akt V GC 604/15 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu V Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący- SSR Marlena Brzozowska

Protokolant- stażysta J. T.

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2015 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. kwotę 684,24 zł (sześćset osiemdziesiąt cztery złote dwadzieścia cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.05.2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 129,06 zł (sto dwadzieścia dziewięć złotych sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. K. kwoty 3.751,93 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż pozwany który zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, nie wywiązał się z przejętego na siebie zobowiązania. Pierwotny wierzyciel dnia. zbył wierzytelność na rzecz powoda.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie zajął stanowiska w sprawie i nie stawił się na rozprawę.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwany zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych /niesporne/

(...) sp. z o.o. w W. w dniu 23.12.2010r. zbyła wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego w drodze umowy przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Przedmiotem przelewu była wierzytelność obejmująca należność w kwocie 2.195,46 zł oraz odsetki 345,46 zł. Następnie firma windykacyjna KRUK działająca na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez powoda skierowała do pozwanego wezwania do zapłaty w dniu 23.04.2015r

(dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 7-10, porozumienie k. 11, wyciąg z załącznika do umowy cesji k. 12)

W dniu 15.05.2015r. powód sporządził wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i Ewidencji Analitycznej nr S/16/265/ (...), w którym wpisano, iż że wysokość zadłużenia wynosi 3.751,93 zł, w tym 2.195,51 zł należność główna i 1.556,42 zł z tytułu odsetek. /dowód: wyciąg k.7)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody w postaci dokumentów przedstawionych przez powoda (umowy przelewy, wyciągu z ksiąg). Zgodnie z przepisem art.227 k.p.c. przedmiotem dowodu są jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności obowiązkiem powoda było przedstawianie twierdzeń i wskazywanie dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.), ale również dołożenie należytej staranności, by przeprowadzenie dowodów całkowicie od nich zależnych było w ogóle możliwe. Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być muszą jako zawinione przez stronę./zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 13.10.2009r., sygn. akt V ACa 377/09/ Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu gospodarczym, prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą, co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontradiktoryjnego postępowania sądowego. /wyrok SN 26.04.2007r., sygn. akt II CSK 22/07/

Powód dokumentami w postaci umów przelewu wierzytelności wykazywał nabycie wierzytelności w rozumieniu art.509 k.c., wykazał, że powołaną umową, nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wobec dłużnika. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew wierzytelności. Oznacza to, że nabywca może nabyć w drodze przelewu tylko to co przysługiwało jego poprzednikowi. Ponadto, zgodnie z art.509§2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z tym prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Dlatego nabywca wierzytelności był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie za okres w jakim dłużnik uchybił terminowi płatności.

Powód w uzasadnieniu pozwu nie sprecyzował należności z jakiego tytułu składają się na kwotę dochodzoną pozwem. Nie złożył też dokumentów źródłowych dla wykazania istnienia tych wierzytelności. Powołał jedynie numery dokumentów rozliczeniowych, jakie miały stanowić podstawę naliczenia należności, ale nie wyjaśnił co było podstawą ich wystawienia. Jedynymi złożonymi dokumentami są umowy wykazujące przelew wierzytelności. Dokumenty źródłowe w postaci umowy, faktur, czy not obciążeniowych nie zostały przez powoda załączone do pozwu. Z treści uzasadnienia pozwu wynika natomiast, że na kwotę dochodzoną przez powoda składają się cztery należności wynikające z trzech różnych dokumentów, oznaczonych numerami: (...) na kwotę 274,21, z czego do rozliczenia pozostała kwota 158,68zł, z terminem płatności 18.06.2009r. Kolejnym powołany dokument oznaczony został numerem nr (...) na kwotę 234,07 zł, z terminem płatności 18.07.2009r. Następnie nota obciążeniowa na kwotę 1.802,76zł, z terminem płatności 11.09.2009r. Dwa pierwsze dokumenty rozliczeniowe powołane w uzasadnieniu pozwu nie budzą większych wątpliwości, gdyż wielkości kwot są zbliżone, mieszczą się na podobnym poziomie, podobnie oznaczone są terminy płatności - 18 kolejnego miesiąca, co wskazuje na to że są to należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych, płatnych z reguły co miesiąc w oznaczonym dniu każdego kolejnego miesiąca. Inna sytuacja zachodzi natomiast w odniesieniu do tego ostatniego powołanego z uzasadnieniu pozwu dokumentu rozliczeniowego - noty obciążeniowej, gdyż wymieniona została tu kwota 1.802,76zł., z terminem płatności 11.09.2009r. , zatem zarówno wielkość tej należności, jak i termin płatności jest odmienny, zdecydowanie różny niż pozostałych należności, co nie pozwala na przyjęcie, że żądana kwota jest świadczeniem pieniężnym należnym za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód natomiast w żaden sposób nie wyjaśnił, co było podstawą naliczenia tej kwoty, nie wyjaśnił, z jakiego tytułu, ani w oparciu o jakie postanowienia umowy czy też przepisy ustawy należności została ustalona i to właśnie w tej wysokości. Powód nie przedstawił żadnego dokumentu źródłowego, który stanowiłby podstawę naliczenia tej kwoty i potwierdziłby istnienie wierzytelności co do zasady oraz w tej żądanej wysokości. Nie wyjaśnił też czy obowiązek uiszczenia tej kwoty przez świadczeniobiorcę wynikał z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czy też są to należności, czy koszty innego rodzaju, a jeśli tak to jakie i z jakiego tytułu. Udowodnienie tych okoliczności, zarówno istnienia wierzytelności, jak i co do ich wysokości obciążało powoda, zgodnie z zasadą wyrażoną w art.6 k.c., a temu obowiązkowi powód nie sprostał. W konsekwencji w tej części pozwu

podlegał oddaleniu. Obowiązkiem powoda, który domagał się zapłaty za świadczone na rzecz pozwanego przez inny podmiot usługi telekomunikacyjne, było wykazania zarówno legitymacji czynnej do dochodzenia wierzytelności, jak i istnienia wierzytelności

Roszczenie co do pozostałej części zostało uwzględnione. Wielkość pozostałej do zapłaty należności wynosiła 392,75 zł (158,68 + 234,07zł). Na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i Ewidencji Analitycznej wielkość odsetek za opóźnienie w zapłacie tych należności zgodnie z terminami płatności powołanymi w treści uzasadnienia pozwu wynosi łącznie 291,49 zł, w tym w odniesieniu do kolejnych powołanych w pozwie dokumentów rozliczeniowych: odsetki za opóźnienie w płatności kwoty 158,68 zł wynoszą 118,78 zł, odsetki za opóźnienie w płatności kwoty 172,71 zł wynoszą 172,71 zł, zaś suma należności wynikających z powołanych dokumentów (z wyłączeniem ostatniego dokumentu, co wyjaśniono wcześniej) na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg wynosi 684,24 zł, która to kwota została uwzględniona w pkt I wyroku. Powód nie wykazał zasadności żądania w pozostałym zakresie, dlatego żądanie zapłaty pozostałej kwoty oraz odsetek od tej kwoty podlegało oddaleniu, albowiem okoliczności powołane w uzasadnieniu pozwu i przedstawionych przez powoda dokumentach budzą uzasadnione wątpliwości. Mając powyższe na uwadze na mocy art. 734§1 k.c. w zw. z art.750 k.c., art. 481§1 i 2 k.c., art.482§1 k.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.

W oparciu o art.339§1 k.p.c. z uwagi na to, że pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, wydany został wyrok zaoczny. Przepis art.339§2 k.p.c. stanowi, że w przypadku gdy pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny przyjmując się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Milczenie pozwanego z art. 339 § 2 k.p.c. jest zbliżone w swych skutkach do przyznania okoliczności faktycznych (art.229 k.p.c.). Art. 339 § 2 k.p.c. pozwala przyjąć za prawdziwe okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda, jeżeli nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy (por. orz. SN z 2 kwietnia 1973 r., III CRN 59/73, Biul. SN 1974, nr 1, poz. 4). Uznanie jednak za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach (por. orz. SN z 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142 oraz z 21 maja 1971 r., III CRN 99/71, Biul. SN 1971, nr 7-8, poz. 123; orz. SN z 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108 oraz orz. SN z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Przepis ten wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie zwalnia jednak powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa i znalazło wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok z dnia 15 września 1967 r. III CRN 175/67 OSNCP 1968/8-9 poz. 142 oraz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97). Sąd przyjął, że "przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości" (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 18 lutego 1972 r. III CRN 539/71 OSNCP 1972/7-8 poz. 150). Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97). Z uwagi na to, że twierdzenia powoda, co do żądania zapłaty z tytułu ostatniego powołanego dokumentu budziły wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione w oparciu o materiał dowodowy zaferowany przez powoda, żądanie w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333§1 pkt 3 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. oraz art.98k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 717zł, w tym 100 zł opłata sądowa, 17 zł opłata skarbową i 600 zł wynagrodzenie pełnomocnika.

Z uwagi na to, że powód wygrał proces w 18%, w takim też stosunku przysługuje mu zwrot kosztów w wysokości 129,06 zł.